

Van deze auteur verschenen eerder:

Varkensbloed in chocolade

Beschermduivel

Mijn kartonnen broer

RONALD VAN DEN BROEK

FANZOOM

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Foto auteur: Mariske Krijgsman

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Ronald van den Broek

www.ronaldvandenbroek.com

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden veeleelvou-
digd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie,
microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet,
photoprint, microfilm or any other (digital) means without written
permission from the publisher.

ISBN 9789493059825

NUR 332

I don't want to feel no more
It's easier to keep falling
Imitations are pale
Emptiness all tomorrows
Haunted by your ghost

Alice in Chains & Elton John – Black Gives Way to Blue

Najaar 1993

There's definitely, definitely, definitely no logic to human behaviour (Human Behaviour) – Björk

Aan de rand van het ommuurde plein zet de raaf zijn klauwen in een aangevreten stuk vlees en scheurt er met zijn snavel een flink stuk vanaf. De zwarte kraalogen houden de omgeving nauwlettend in de gaten. Hij gooit zijn kop in de lucht en in dezelfde beweging opent hij zijn bek, vangt het avondmaal op en schrokt het weg.

Zodra een in vossen geklede man het plein op strompelt, spreidt de vogel zijn vleugels en houdt het voor gezien, de etenswaar achterlatend. De clochard steunt met één arm op de prullenbak om zijn evenwicht niet te verliezen en buigt voorover om het stuk verscheurde vlees van de grond op te rapen. Zonder nadere inspectie verdwijnt het in zijn bijna tandeloze mond. Je zou denken dat hij in de loop der jaren het vermogen om te ruiken is verloren, maar voorstelbaarder is dat overlevingsdrang de geur van verrotting en bederf heeft buitengesloten. Buikpijn en ontregelde stoelgang zijn in zijn dagelijks bestaan zijn minste zorg.

‘Smaakt het, awwe?’ klinkt het in plat Maastrichts.

De man draait zich om, maar niet voordat hij zijn maaltijd schrikkend naar binnen heeft gewerkt.

Midden op het plein voor het gewezen Jezüetenklooster, dat sinds de jaren zeventig in gebruik is genomen door de faculteit economie van de Universiteit Maastricht, staan drie jongens. De middelste zet een gettoblaster voor zijn voeten. *Tribal Dance* van 2 Unlimited schalt door de speakers.

‘Gatverdamme, die zwerver eet de hamburger die gisteren uit mijn broodje is gevallen gewoon van de grond,’ zegt de dikste van de drie met een scheefgetrokken mond.

Hij is de afkeurende blikken gewend. Het doet hem allang geen pijn meer. Met een geopende hand voor zich uit gestoken sloft hij naar het groepje. ‘Ach, hebben jullie misschien wat geld voor mij?’

De langste jongen doet een stap naar voren. ‘Waarom ga je niet werken, oonöt?’

‘Alsof jij ooit iets hebt moeten doen om aan geld te komen,’ grinnikt de jongen van de gevallen hamburger.

‘Ik moet iedere dag tegen die saaie koppen van mijn vader en moeder aankijken, wat dacht je daarvan?’

‘Alsjeblieft, ik heb honger.’

‘Hé lelijke clown, kom niet te dichtbij, je stinkt naar zeik.’

De man stopt abrupt, maar ter compensatie steekt hij zijn hand nog iets verder vooruit.

‘Geef die vent een gulden,’ zegt de hamburgerjongen.

‘Ja, ja, of een riks.’ Hij steekt zijn andere hand diep in zijn zak en voelt hoe de muntjes tussen zijn vingers knarsen. Met een beetje geluk kan hij vanavond wat wiet op de kop tikken en de dag toch nog een beetje vreugdevol afsluiten.

‘Er zit vast nog wel een gevuld condoom in de prullenbak dat je lekker leeg kunt zuigen.’

De zwerver laat een boer en kijkt de jongen met een schuin hoofd aan. Met de vlekkerige rug van zijn hand veegt hij zijn mond af.

‘Jezus wat een geur. Wat zat er in die hamburger, Hansie? Stront?’ De jongen wuift met zijn hand voor zijn neus en trekt een smerig gezicht.

‘Geld graag.’

‘Zo, die awwe heeft nog praatjes ook. Voor cash moet je wel iets doen.’

‘Fred, doe niet zo lullig,’ zegt Hans en begint met de bal te dribbelen.

De jongen negeert de opmerking van zijn ongeduldige vriend en haalt een kwartje uit zijn broekzak. ‘Doe een haan na.’

Zonder na te denken begint de man te kraaien.

‘Een geile haan,’ verbetert Fred zichzelf.

De man heeft geen idee wat de jongen van hem verlangt, maar als er een muntje tegen zijn hoofd knalt begint hij nog harder te kraaien en klungelig op en neer te springen.

De jongens brullen het uit en gooien nog meer muntjes naar de man.

Moeizaam raapt hij het geld van de grond zonder ook maar een moment te vergeten waar hij het aan heeft verdiend, dus laat hij zich onophoudelijk ontoren. Een rijksdaalder raakt hem pijnlijk in zijn rechteroog. Tranen rollen over zijn morsige gezicht.

‘Hij vindt het zelf ook leuk,’ roept Fred tussen twee lachbuien door. ‘Hij jankt van de lol.’

Een paar dubbeltjes rollen onder hem door en zodra hij bukt verliest hij zijn evenwicht en valt voorover op de keien.

De jongens liggen dubbel van het lachen en dansen rondjes om elkaar heen. Ze hebben niet door dat de muziek is gestopt.

Hamburgerjongen ziet door zijn betraande ogen een schaduw naderen en stopt schokkend met bulken. Voor hij kan reageren voelt hij de kou van metaal op zijn hals.

Het duurt enkele seconden tot de ernst van de situatie ook tot zijn vrienden doordringt. Het giechelen verstomt en er daalt een intense stilte neer op het pleintje, alsof ze zich plotsklaps beseffen dat ze op een explosief staan dat bij een verkeerde beweging hun lichamen uit elkaar zal rijten.

‘Hé, het was maar een grapje,’ zegt de derde jongen die tot dan toe nog maar weinig heeft gezegd. ‘Hij vond het leuk en we hebben hem best veel geld gegeven voor zijn... uh...’

‘Optreden. Dit is perfecte performancekunst,’ redt Freddie de delicate situatie.

De samengeknepen ogen van de man met het mes kijken onder de rand van de capuchon van de zwarte hoodie door. ‘In dat geval heeft deze goede man wel wat meer verdiend dan

een paar muntjes. Dat zijn jullie vast met me eens.’

‘We hebben al best veel geld...’

De ijselijke schreeuw van de hamburgerjongen schalt over het pleintje en echoot tegen de muren van het voormalig klooster. Helderrood bloed sijpelt langs zijn hals in de opstaande kraag van zijn poloshirt.

Zijn vrienden twifelen geen moment, trekken enkele briefjes uit hun portemonnee en overhandigen het aan de zwerver die half overeind is gekomen en op zijn knieën op de keien zit. Met stralende ogen pakt hij een briefje van vijf en twee tientjes aan.

‘Alstublieft,’ zeggen de jongens in koor. Van hun bravoure is niets meer over.

Hoodie haalt het mes van Hans’ hals en duwt hem van zich af. ‘Jij ook!’

De jongen trekt een briefje van vijftwintig gulden uit zijn achterzak en geeft het aan de zwerver die het haastig uit zijn handen grist.

‘En maak nu dat jullie weggkomen,’ brult Hoodie, bukkend om de bal op te pakken die ze hebben achtergelaten. ‘Vergeet jullie speeltje niet.’ Met één beweging jast hij het glimmende lemmet van het mes in de bal die piepend leegloopt.

De jongens kijken schichtig om als het platte speeltje achter ze op de grond neerploft en maken zich uit de voeten.

Hoodie loopt naar de man die niet weet hoe snel hij het geld over zijn broekzakken moet verdelen. Hij pakt de uitgestoken hand aan en laat zich behoedzaam overeind trekken.

‘D...dank u wel,’ stottert hij.

‘Het is goed. Kom, dan lopen we naar de friterie. Je hebt vast wel zin in een vette hap.’

De man aarzelt. De verorberde halve hamburger heeft zijn ergste trek gestild. Hij houdt niet van eetgelegenheden, hoe laagdrempelig ook. Altijd op zijn hoede om rechtsomkeer te maken zodra een té ordentelijke medewerker aanstalten maakt

om hem weer naar buiten te gooien. De prullenbak is zijn restaurant. Het geld heeft hij nodig om troost te kopen en met de opbrengst van vandaag moet hij zelfs bruine suiker kunnen scoren. Als hij opschiet vindt hij de apotheker misschien nog op de gebruikelijke plek en kan die zijn bestaan wat verlichten.

‘Dank u, ik ga naar het park... even rusten.’

‘Dat is helemaal geen slecht idee. Ik loop met u mee.’

De man is zo opgewonden dat hij niet ziet dat de hoeken van Hoodies mond omhoog krullen.

‘Ach, u hebt al genoeg voor mij...’

‘Geen moeite.’

De zwerver versnelt zijn pas en slaat op het laatste moment met een soort schijnbeweging linksaf het park in.

Hoodie volgt hem op enkele meters, de vingers van zijn rechterhand losjes gevouwen om het heft van het mes dat rust in de buikzak van de sweater.

De lantaarnpalen springen aan en de bomen werpen hun stekelige schaduw over het smalle pad. Het grind knarst onder de zwerver zijn afgetrapte sloffen. Schichtig werpt hij een blik over zijn schouder. Zijn weldoener volgt op enige afstand maar lijkt zijn pas te versnellen. De apotheker is nergens te bekenen. Hij begint hem te knijpen want hij is bijna bij de oude stadsmuur, de grens van het gebied waar zijn dealer normaliter actief is.

Een hoge fluittoon klinkt door de schemering. Waarom laat zijn weldoener hem niet met rust?

Voor de poort in de gepleisterde muur die is overwoekerd met klimop loopt hij de struiken in. Even verderop ligt zijn smoezelige slaapzak op hem te wachten, achtergelaten toen hij die middag op zoek ging naar iets te eten en hopelijk wat losgeld. De euforie van het binnenhalen van de jackpot is door de afwezigheid van de apotheker volledig opgelost. Hij zal tot morgen moeten wachten en hopen dat hij een beetje kan slapen. Verdomme, hij had met het geld dat in zijn broekzak-

ken brandt in de avondwinkel een fles whisky kunnen kopen om zo de nacht iets te verkorten.

Hij haalt een tak uit zijn haar en ploft neer op zijn slaapzak. Van onder het karton dat dient als matras trekt hij een halfvolle fles water tevoorschijn en zet die aan zijn gebarsten lippen. Hij neemt een ferme slok van het lauwe vocht en laat wederom een boer. Hij laat zich achterover zakken en staart door het bladerdak naar zijn maatje; de maan. Morgen is zijn stralende vriend het felst dus vanaf overmorgen worden jagers zoals wolven en leeuwen pas weer echt actief, weet hij. In een vorig leven heeft hij onderzoek gedaan naar het gedrag van deze dieren. Met weemoed denkt hij terug aan de lange nachten in de bossen van de vochtige savannen in Afrika. Zijn hypothese dat mensen de eerste dagen na vollemaan meer risico lopen om door een leeuw te worden gedood. Dit werd gestaafd toen hij zich na enkele slome nachten waarin de door hem geobserveerde troep zich amper verroerde iets te dichtbij kwam en op het laatste moment door zijn Afrikaanse begeleider voor de open bek van een leeuw werd weggetrokken. De heldere nachten voor vollemaan belemmeren de jacht van de beesten waardoor ze na vollemaan extra hongerig zijn.

Zijn gedachtegang wordt bruut verstoord door het knakken van dode takjes die hij zo heeft gepositioneerd dat ze hem waarschuwen als iets of iemand zijn slaapplek nadert. Bedachtzaam duwt hij zichzelf half overeind en staart hij met samengeknepen ogen naar de struiken. Een zwart silhouet sluipt als een jachtluipaard dichterbij.

‘Hallo, wie is daar?’ roept hij, in zijn hand de stok die altijd in zijn nabijheid ligt om ratten en ander ongedierte te verjagen. Zijn het de jongens die hun geld terug komen halen?

Het kraken stopt.

Op het moment dat een windvlaag het bladerdak opent en het lijkbleke schijnsel van de maan vrij spel heeft, schiet het silhouet uit de struiken en gooit zich bovenop de zwerver die

met een gil de stok loslaat.

‘Wat moet dat?’ vraagt hij met trillende stem.

De ogen op enkele centimeters van zijn gezicht liggen verzonken in hun kassen, als diepe, zwarte tunnels. Als ogen de spiegels van de ziel zijn, staat hij nu tegenover de duivel. Ze staren hem nog een enkele seconde aan, berustend. Dan duwt een harde vuist hem met kracht achterover. Zijn achterhoofd klapt tegen de zanderige aarde.

Sterretjes lossen op en maken plaats voor het lemmet van een mes dat boven zijn hoofd zweeft en in het maanlicht schittert als een geslepen diamant. Het vlijmscherpe blad draait en zakt tergend langzaam in de gerimpelde leerachtige huid van zijn voorhoofd. Niet meer dan een speldenprik.

‘*In nomine Patris et Filii...*’ is het enige wat tot de verdwaasde man doordringt, terwijl zijn weldoener het mes als een dirigent over zijn lichaam beweegt, opnieuw omhoog brengt en het dan met onmetelijke kracht door zijn borstbeen jaagt.

I, heden

Schoksgewijs ontwaakt Irida uit een onrustige slaap. Haar mond is kurkdroog en haar lippen plakken aan elkaar. Vermoeid opent ze haar ogen. Scherpe zandkorrels schuren over het hoornvlies en ze klemt haar kiezen op elkaar om niet te gaan schreeuwen. Kreunend komt ze overeind van het matras dat op de koude grond in de verder lege kamer ligt. Met verstijfde vingers wrijft ze voorzichtig de korrels uit haar ogen. De kamer is in duisternis gehuld en als een zoekende in de woestijn tast ze met haar vingers over de vloer op zoek naar water. Ze vloekt als ze het flesje met de rug van haar hand omgooit. Ze zakt terug in het kussen, wrijft met haar tong over het ruwe oppervlak van haar gehemelte en staart naar het zielige peertje dat als een dood vogeltje aan het plafond hangt. Haar blik verschuift naar rechts waar boven in de muur een smal raampje is afgeplakt met een zwarte vuilniszak en ducttape. Tralies aan de buitenkant voorkomen dat het raam verder open kan dan een kiertje. Net genoeg om niet te stikken, maar onvoldoende om de altijd aanwezige bedompte geur van slaap te verdrijven.

Ze gaat op haar linkerzijde tegenover de muur liggen. Met haar vingertoppen wrijft ze over het afbladderende behang. Ze telt de groefjes en met een stomp potloodje dat ze onder het matras heeft gevonden krast ze een volgend streepje in de broze muur. Ze draait op haar rug en ademt diep in. Het klamme laken werpt ze van zich af en ze komt kreunend overeind. Haar armen strekt ze uit tot ze het plafond met vlakke handen aanraakt. Dan buigt ze voorover en tikt met haar vingertoppen haar tenen aan. De wervels in haar rug kraken als ze weer overeind komt. Ze loopt naar de deur die een beetje klemt maar met wat kracht gemakkelijk opent. Neuriënd verlaat ze het souterrain en huppelt de smalle trap

op. De zonnestralen die door de ongewassen ramen op de kale vloer van de woonkeuken vallen toveren een bescheiden glimlach om haar mond. De woning is na het vertrek van de vorige bewoner bijna volledig gestript en omdat ze verwachtte dat haar verblijf van korte duur zou zijn, heeft ze geen enkele moeite gedaan om een aangename omgeving voor zichzelf te creëren.

Ze pakt een strip met antihistaminetabletten van het aanrecht en drukt er een pil uit die ze met een slok water doorslikt. Ondanks dat het afgelopen nacht alweer flink geregend heeft blijft ze veel last van hooikoorts houden. Uit een van de keukenkastjes haalt ze een kartonnen wegwerpbordje tevoorschijn als een nog jonge Arne Jansen haar toezingt dat meisjes met rode haren goed kunnen kussen. Een onnozel grapje van een mannelijke collega die na een avondje doorzakken een vergeefse poging had gedaan om haar het hof te maken. Ze heeft geen idee hoe ze de ringtone kan aanpassen en bij de eerste klanken duikt ze als een waanzinnige op haar mobiel om de reeds overleden volkszanger de mond te snoeren.

‘Goedemorgen, Michelle. Ben je vergeten dat ik vrij ben vandaag?’

‘Zeker niet, maar volgens mij ben jij iets vergeten,’ antwoordt ze vriendelijk.

Irisa hoort hoe Michelle haar best doet om de g overdreven hard uit te spreken, terwijl Irisa haar al zo vaak heeft verteld dat ze dat zuidelijk dialect juist zo charmant vindt. ‘O, wat ben ik een muts. Ik kom gelijk naar je toe.’

‘Doe maar rustig aan. Ik heb een mooi plekje uitgezocht aan het water.’

Irisa zet het bord terug in het nog openstaande kastje en beent naar de badkamer. Binnen tien minuten sprint ze met natte haren op de fiets en niet veel later arriveert ze aan de Maaskade. Ze begroet Michelle met een high five en een welgemeend excuus.

‘Ik ken je toch,’ vergoelijkt Michelle Irisa’s gedrag. ‘Bovendien lijkt je je goed aan te passen. Je hebt je het Maastrichts kwartiertje al helemaal eigen gemaakt.’

Irisa lacht. ‘Je bent veel te goed voor deze onbehouwen hork.’ Ze woont en werkt nu vijf maanden in Maastricht, maar als geboren en getogen Amsterdamse moet ze er nog steeds aan wennen dat de Limburgers haar nooit direct van repliek zullen dienen.

‘Koffie en ontbijt dan maar?’

‘Op mijn kosten.’

‘Doe niet zo gek,’ zegt Michelle terwijl ze een serveerster wenkt. ‘Ik ben blij dat ik je kan trakteren zolang je hier nog bent. Weet je al wanneer je weer terug naar Amsterdam gaat?’

‘Over een maandje of twee,’ antwoordt ze gemaakt onverschillig, want ze wil Michelle niet voor het hoofd stoten. Nog exact drieënzeventig dagen en zeven uur. Dan zit haar vrijwillige detachering erop en kan ze eindelijk terug naar haar eigen appartement in de hoofdstad.

‘Waarom vraag je geen verlenging aan? Ik weet zeker dat ze dat zullen toezeggen. Met de toegenomen drugsoverlast aan de grens kan het korps nog wel een goede rechercheur gebruiken.’

‘Drugs is niet mijn ding, dat weet je.’

‘Ik hoop ook bij ieder telefoontje op een spannende zaak met een bloederig randje, maar je hebt het niet voor het uitzoeken.’ Michelle is digitaal rechercheur bij de regionale eenheid Limburg, district Zuid-West. Ze hebben elkaar leren kennen toen ze beiden deel uitmaakten van een team grootschalige opsporing dat was opgericht in verband met een druggerelateerde moordzaak. Het klikte meteen en Michelle heeft Irisa aan haar tijdelijke woning – een voormalig safehouse tegenover het hoofdbureau van politie – geholpen, zodat ze niet langer in een pension hoefde te overnachten. Dat ze daarbij van de regen in de drup was beland durfde ze haar niet te vertellen.

‘Hoe is de date met die kunstenaar afgelopen?’ vraagt Irisa om van onderwerp te veranderen.

‘Ach, ik weet het niet hoor. De mannen die ik via die dating-app ontmoet willen maar één ding.’

‘Ja, Tinder is niet bedoeld om de man van je leven te ontmoeten, maar soms moet je eten,’ grinnikt Irisa en weet hoe hypocriet haar opmerking over moet komen. Wanneer heeft zijzelf voor het laatst een naakte man gezien? Het aan de enkels opgehangen ontblote lichaam van een vooraanstaand lid van een inmiddels verboden motorclub daargelaten.

‘Maar dan wil ik ook dat ze hem flink laten grazen, maar deze laatste man had de lat veel te hoog gelegd voor zichzelf. Toen hij eindelijk op hol sloeg trof hij mij als een dode zeester in zijn bed aan.’

‘Die gaat je dus niet meer bellen.’

‘Daar reken ik niet op. Ik ga op dieet of ik word net als jij vegetariër: vanaf nu alleen nog groente in dit mondje,’ grapt ze, om vervolgens bij de serveerster een sandwich met filet americain te bestellen.

Irisa moet lachen om haar grofgebekte vriendin, die er weliswaar uitziet als een naïef, onschuldig meisje, maar als ze eenmaal op haar gemak is niet met fluwelen handschoentjes aangepakt hoeft te worden.

‘Doe mij dan maar een broodje roomkaas bieslook.’

Onderwijl de belangrijke zaken des levens doornemend, nuttigen ze hun ontbijt en genieten van het uitzicht over de Maas en de Sint Servaasbrug die de aanzwellende stroom toeristen van het station naar het centrum brengt.

Een simpel intro gevolgd door: ‘Meisjes...’ Snel neemt Irisa haar telefoon op.

‘Met Skip spreek je,’ blaft hij nog voordat ze haar naam kan zeggen.

‘Ook goedemor...’

‘Ik weet dat je vrij bent, maar we komen weer eens recher-

cheurs te kort.’

‘Nou, ik ben net...’

‘Fijn,’ onderbreekt hij haar opnieuw. ‘We hebben een lijk gevonden op de begraafplaats Tongerseweg.’

‘Daar ligt het daar vol mee.’ De opmerking verlaat haar mond voordat ze beseft hoe ongepast die is.

‘Ik stel een strafrechtelijk onderzoeksteam samen en ik wil dat jij de coördinatie op je neemt,’ gaat hij verder, haar opmerking negerend. ‘De omstandigheden ter plaatse doen vermoeden dat het geen natuurlijke dood is geweest. Hoe snel kun je hier zijn?’

Ze voelt zich vereerd dat hij haar het vertrouwen geeft om een zaak op te pakken, maar ergert zich aan de vanzelfsprekendheid waarmee hij het brengt. ‘Misschien heb ik wel plannen voor dit weekend,’ brengt ze niet erg overtuigend.

‘Heb je die dan?’ vraagt hij.

‘Nou, nee, niet echt.’

‘Mooi. Ik heb Emont ook al gesproken. Bel hem even, dan kan hij je oppikken.’

‘Passeer je de officier van dienst niet als je mij als coördinator op het team zet?’ Ze denkt aan de slechte verstandhouding met haar tijdelijke baas.

‘Jij hebt meer ervaring met moordzaken dan alle teamchefs van het district bij elkaar,’ antwoordt hij vastberaden. ‘Christiaans ego kan wel een stootje gebruiken.’

Ze veert op door het onverwachte compliment en kijkt naar haar collega die een onbehouden hap van haar sandwich neemt.

Een onaangename stilte neemt het gesprek over.

Skip kucht en verbreekt de verbinding.

‘Je geheime lover?’ wil Michelle weten.

‘Wat? Nee, natuurlijk niet.’ Het komt er bitser uit dan Michelle verdient. ‘Het was de officier van justitie, Skip Levant. We worden op onze wenken bediend.’

Zaterdag, 7 mei 1977

I will sit right down (Sound and Vision) – David Bowie

Zodra de radio-dj zijn aankondiging had afgerond en Peter Gabriel begon te zingen, liet Vincent de pauzeknop van de radio-cassetterecorder vieren. Het rode lampje gaf aan dat de opname was gestart. Hij liet zijn blik over de top 40-lijst gaan die hij iedere week bij de lokale platenzaak ophaalde en na gebruik netjes in een map archiveerde. *Solsbury Hill* stond op positie elf, dus nog tien nummers te gaan waarvan hij de meeste nog niet eerder had opgenomen. Hopelijk was het cassettebandje lang genoeg.

Met zijn vingers knoopte hij zijn wollen broek los een liet deze tot zijn enkels zakken. Zijn bovenbenen waren rood en bedekt met krassen. Met zijn tanden in zijn lippen gedrukt probeerde hij de jeuk met zijn afgekloven nagels weg te krabben.

De bel en iemand die als een paard de trap opstoot. Hij wist niet hoe snel hij zijn broek moest optrekken en toen zijn kamerdeur openvloog keek hij beduusd in het gezicht van zijn buurjongen.

‘Betrap, ouwe rukker,’ bracht Jerry met een rood hoofd van de inspanning uit.

‘Ik had jeuk.’

‘Ja, dat zag ik,’ lachte hij.

‘Mijn benen kriebelen door die rotbroek,’ verantwoordde Vincent zich terwijl hij zijn broek dichtknoopte.

‘Niet belangrijk. Je moet met me meekomen.’

‘O, dat weet ik niet. Ik ben de hitparade aan het opnemen.’ De laatste tonen van *Solsbury Hill* stierven weg en Vincent drukte snel de stopknop in voordat zijn opname werd verknald door het oosterse dialect van Bennie Jolink die met

Oerend hard de hitparade in was gedenderd.

‘Normaal? Dat is muziek voor boeren. Daar blijf je toch niet voor binnen?’

‘Dat stomme nummer sla ik over, maar David Bowie staat op twee.’

‘Heb je *Sound And Vision* nog niet?’

‘Alleen met het gelul van Lex Harding erdoorheen.’

‘We gaan geld verdienen, dus je kunt morgen het singeltje, wat zeg ik, de 12-inch kopen.’

Vincent kijkt zijn vriend met open mond aan.

‘De dunne Hollander heeft zijn poot gebroken. Mijn moeder zag hoe hij strompelend en met hulp van de chauffeur uit een taxi stapte. Hij heeft een paar weken in het ziekenhuis gelegen, want hij heeft niemand die hem helpt.’

‘Maar de grote jongens zullen niet toestaan dat wij naar hem toegaan.’

‘Daarom moeten we er eerder zijn dan zij. Dit is onze kans.’

Er verscheen een glimlach op Vincents gezicht. Zonder moeite snoerde hij de leadzanger van Normaal de mond en plaatste de cassettebandjes strak naast elkaar en in chronologische volgorde op de plank boven zijn bed.

‘Wij gaan naar buiten,’ meldde Vincent aan zijn moeder die aan de keukentafel achter de naaimachine zat.

‘Doe je voorzichtig met je goede broek,’ riep ze hem na, maar hij was al verdwenen.

De vervallen boerderij lag midden in de pas aangelegde woonwijk, als een lelijke puist in een verder gaaf en jeugdig gezicht. De weinig hoogstaande architectuur van de typische jaren zeventig-huizen met veel baksteen en hellende daken verrees uit het voormalige weiland van John Pronk. De boer was in 1958 met een flinke erfenis van zijn vroegtijdig overleden ouders uit een dorp in de buurt van Den Haag vertrokken naar Limburg om daar een heel ander en nieuw bestaan op te

bouwen. Hij had enkel contact met een aantal lokale winkeliers uit het centrum van de stad die eieren en melk van hem afnamen. Hoe hij ook zijn best deed om zich het dialect eigen te maken, hij bleef die vreemde Hollander. Toen hij door de oprukkende supermarkten zijn producten nog amper kon slijten hoefde hij geen twee keer na te denken toen de gemeente en projectontwikkelaars voorstelden om zijn grond te verkopen. Zijn enige voorwaarde was, naast een flinke som geld, dat zijn boerderij niet met de grond gelijk zou worden gemaakt. En zo kon het dat hij op zijn zestigste vanuit zijn landelijk ingerichte woonkamer uitkeek op de keurig aangeharkte voortuintjes van tientallen identieke eengezinswoningen waardoor hij tot zijn ontsteltenis plotsklaps weer terug in de stad was.

John veerde op toen hij de twee jongens opmerkte die over het knisperende grindpad naar de voordeur renden. Hij had de onverwachte bezoeken gemist toen hij in het ziekenhuis lag. Even twijfelde hij of deze jongens al eens eerder langs waren geweest, maar zodra de gong van de deurbel klonk wist hij dat ze vers waren. Hij schatte ze op een jaar of veertien, dus iets jonger dan zijn gebruikelijke bezoekers.

‘Hand door de brievenbus en aan het touwtje trekken,’ schreeuwde hij.

Jerry keek Vincent aan en zei gekscherend: ‘Dat is ook het enige waar ik aan ga trekken bij die ouwe smeerlap.’

Vincent lachte en duwde Jerry opzij. Hij stak zijn hand door de brievenbus en klemde het touwtje, dat stug aanvoelde, tussen duim en wijsvinger en werkte het behendig naar buiten. De voordeur opende met een zachte klik en kraakte in zijn voegen. De mufte geur van doorgekookte aardappelen en andijvie maakte dat de jongens gelijktijdig hun neus ophielden en hun best moesten doen om hun verwrongen gezicht in de plooi te houden.

‘Waar heb ik dit bezoek aan te danken?’ vroeg John die op een brede fauteuil zat, naast een tafeltje met een bijna lege

fles water en aangebroken pakken crackers en jodenkoeken.

Vincent's mond viel open. Ze waren weer eens zonder plan een impulsieve actie gestart.

Jerry doorbrak de pijnlijke stilte: 'We komen klusjes doen voor u.'

John lachte zijn gele tanden bloot. 'Dat is heel fideel van jullie, maar ik heb jullie hulp niet nodig.'

Jerry trok zijn schouders overdreven hoog op. 'Kun je dan staan met je gipsen poot?'

'Ik red me prima met mijn stok,' antwoordde hij terwijl hij met zijn linkerhand de kruk die tegen zijn stoel aanstond even optilde.

'En wie haalt de boodschappen?'

'Dat komt goed. Maak je daar maar niet druk over.'

'We kunnen brood smeren of koffiezetten,' kwam Vincent tussenbeide met een blik op de jodenkoeken.

John glimlachte, maar de blik in zijn ogen was vastberaden.

'Je wacht op je geile vriendjes,' barstte Jerry vanuit het niets los. 'We weten wel wat hier allemaal gebeurt, vieze pedo.'

John schoot als een raket achteruit en greep naar zijn kruk.

'Laat maar', suste Vincent, maar hij wist dat een teleurgestelde Jerry zich onmogelijk liet stoppen.

'Denk maar niet dat ze het voor jou doen, ouwe. Hoeveel betaal je ze om aan hun smerige pikkies te zitten?' schreeuwde hij met ogen die glansden van het vocht.

'Nu, is het genoeg! Maak dat jullie wegkomen, voordat ik die stok in jullie armoedige strotjes duw,' brulde John.

Vincent draaide zich om en trok Jerry aan zijn arm mee. Die boog zijn hoofd naar de tierende man en spooog een klodder spuug recht tussen zijn ogen. Bij het verlaten van de boerderij griste Jerry een twintig centimeter hoog kitsch beeldje van een zigeunerjongen mee. Halverwege het grindpad bleef Vincent staan.

'Wat is er?' vroeg Jerry.